Εκ γλώσσης άρξασθε!

Μαυρογιαλούροι...

Του **Νίκου Χαλαζιά**

Είχα ένα συμφοιτητή στα τέλη της δεκαετίας του ’70, που τέτοια εποχή, στις εξετάσεις του Ιουνίου, στα περισσότερα μαθήματα πήγαινε… εντελώς αδιάβαστος! Και μάλιστα περνούσε τα μαθήματα μετά πολλών επαίνων! Τι συνέβαινε; Απλούστατα είχε συλλάβει το πνεύμα των καιρών: κουλτουριάρικη γλώσσα διανθισμένη με επαναστατικές πομφόλυγες αλλά… κενή νοημάτων! Σήμερα, σταδιοδρομεί στην πολιτική ως «εκπρόσωπος» του λαού!

Αυτή η «γλώσσα», που εμφανίζεται κυρίως μετά την πτώση της δικτατορίας και σταδιακά «τελειοποιείται» από τους πολιτικούς, τους γραφειοκράτες της Διοίκησης και τους πανεπιστημιακούς δασκάλους, σήμερα έχει εξελιχθεί σε βασικό όργανο εξαπάτησης και χειραγώγησης των πολιτών.

«Απολαύστε» κείμενο πανεπιστημιακού δασκάλου:

> *Το ευάριθμο φιλοσοφικό πρόπλασμα του παρόντος στις μέχρι τώρα παρεμβατικές επισκοπήσεις και αναστοχασμούς μας τελεί υπό τους αδιαίρετους όρους εμβάθυνσης και διεύρυνσης με τη θεμελιώδη κατάφαση του μέλλοντος, που μας (προ)καλεί. Οι κινήσεις μας δεν έχουν παρά να ελαύνονται από την ιδέα μιας αισθητικής της σκέψης, καθώς αυτή αφήνεται σε έναν απροϋπόθετο ορίζοντα ολοκλήρωσης, που επίκειται μέσα από το αναβάλλον του πλησιάσματός της: το αισθητικό εντείνεται στο έλεος μιας αναζήτησης μορφών στο εσωτερικό των affectus, ενώ το στοχαστικό καταφάσκει πυκνωτικά μιαν αρχή*

διατήρησης μάλλον παρά αραίωσης ή καταστροφής.

Δυο τινα συμβαίνουν εδώ: ή ο δάσκαλος βρίσκεται σε πλήρη διανοητική σύγχυση (ας μην ξεχνάμε πως η γλώσσα είναι καθρέφτης του νου), είτε συνειδητά αραδιάζει αυτές τις ανοησίες προκειμένου να κρύψει την πνευματική του ένδεια. Ίσως, μάλιστα, σιτιζόμενος από το Δημόσιο ταμείο, να κρυφογελάει εις βάρος των αφελών που εκστασιάζονται από τον ακατάληπτο λόγο του!

Διαβάστε πώς σύγχρονος πολιτικός «οραματίζεται» τους νέους δήμους:

Χωρικές ενότητες που θα αποτελούν κοινωνικά κύτταρα με πρωτογενή εξουσία, η οποία θα εκφράζεται μέσα από συμμετοχικές δομές αυτοδιεύθυνσης των τοπικών υποθέσεων.

Εδώ ανακυκλώνεται η ασάφεια με την ταυτολογία και την κοινοτοπία.

Και δείτε τι σημαίνει γλώσσα των γραφειοκρατών (ου μην αλλά και νομοθετών):

Από το φόρο που αναλογεί στο εισόδημα των μισθωτών και των συνταξιούχων αφαιρείται το ήμισυ της θετικής διαφοράς που προκύπτει από την αφαίρεση από το ετήσιο ποσό που καταβλήθηκε για ενοίκιο της κύριας οικογενειακής κατοικίας του δικαιούχου του ποσού που αντιστοιχεί στο δεκαπέντε στα εκατό (15%) του φορολογούμενου και απαλλασσόμενου εισοδήματος, το οποίο αποκτήθηκε από τον υπόχρεο, τη σύζυγό του καθώς και τα πρόσωπα που τους βαρύνουν σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 8.

Και άλλο:

Οι διατάξεις της περίπτωσης γ΄ της υποπαραγράφου Δ3 της παραγράφου Δ του άρθρου 2 του ν.4336/2015 (Α΄ 94) ισχύουν από την 1η Ιανουαρίου 2015.

Γλώσσα ψυχρή και ακατάληπτη που από τη μια απελπίζει τον πολίτη και τον υποτάσσει μιας και πρέπει να καταφύγει στον ειδικό (π.χ. δικηγόρο) για να ερμηνεύσει τις… γραφές και από την άλλη εδραιώνει την ανισότητα μεταξύ των πολιτών καθώς το ακατάληπτο της διατύπωσης ανοίγει «παραθυράκια» και δίνει τη δυνατότητα στον οικονομικά ισχυρό να «αξιοποιήσει» το νόμο κατά τα συμφέροντά του.

Είναι φανερό, λοιπόν, πως η γλώσσα χρησιμοποιείται για να συγκαλύψει, να αποκρύψει, να παραπλανήσει και εντέλει να χειραγωγήσει τον πολίτη. «Σοφόν το σαφές» έλεγαν οι αρχαίοι. Αλλά οι σύγχρονοι πολιτικάντηδες και καλαμαράδες, όχι μόνο δεν το ενστερνίζονται, αλλά έχουν αναγάγει σε «τέχνη» την, μέσω της γλώσσας, εξαπάτηση των πολιτών και τη διαιώνιση ενός πνευματικού και πολιτικού κατεστημένου, που νέμεται την εξουσία αξιοποιώντας τα πορίσματα των κοινωνικών επιστημών και εκμεταλλευόμενο τη δύναμη των μέσων επικοινωνίας. Η οργουελική γλώσσα («1984»), που αλλάζει τις σημασίες των λέξεων αποτελεί, πλέον, καθημερινότητα την οποία όλοι συνηθίσαμε. Έτσι, η τρόικα ονομάζεται «Θεσμοί», η μείωση των μισθών και η αύξηση των τελών στη ΔΕΗ βαφτίζονται με τη σημασιολογικά ουδέτερη λέξη «αναπροσαρμογή», ενώ η μείωση συντάξεων αποκαλείται «αναπλαισίωση»! Κι όσο περισσότερο βυθιζόμαστε στην κρίση, τόσο πυκνώνουν οι διακηρύξεις των υπευθύνων για «έξοδο στις αγορές», για «φώς στο τούνελ», για «εθνικές επιτυχίες» και τα αποδέλοιπα.

Το χειρότερο είναι πως διαμορφώνεται ένας λαός που, περιπλανώμενος στον λειμώνα των λεκτικών φαντασιώσεων, δεν συνειδητοποιεί την πραγματικότητα και στρουθοκαμηλίζει επικίνδυνα.

«Σας υπόσχομαι δάκρυα και αίμα», είπε στους συμπατριώτες του ο Τσώρτσιλ ως ηγέτης της Βρετανίας κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ούτε έκρυψε ούτε εξωράισε την πραγματικότητα. Η αξία ενός ανθρώπου μετριέται με το πόση αλήθεια μπορεί να αντέξει, λέει ο Νίτσε. Μήπως, λοιπόν, και η αξία του πολιτικού ηγέτη ή του πνευματικού ανθρώπου μετριέται από το πόση αλήθεια, ντόμπρα και σταράτα, μπορεί να πει; Και μήπως αυτό πρέπει να αποτελεί ένα βασικό κριτήριο αξιολόγησής του από τους πολίτες κάθε χώρας; Αν, βεβαίως, οι τελευταίοι μπορούν ν' αντέξουν την αλήθεια…

10.07.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/